

Звездата на холандската политика на първо посещение в Германия

Няма още и два месеца от избухналия в Германия скандал с книгата на бившия министър и управител на Бундесбанката Тило Сарацин, а в обществената атмосфера тук вече се усеща ефектът от неговите решително формулирани тези.

Едногласният фронт на иронизиращите и охулващите автора традиционни медии започва да се рони. Все по-често, тук и там пробиват и се чуват гласове и то гласове на хора с авторитет, които потвърждават диагнозите на Тило Сарацин.

Сразени от незапомнения успех на книгата и многохилядните читателски аудитории, които той събира на своите четения из страната, политици, синдикалисти и публични фигури, макар и все още уклончиво, започват да признават наличието на сериозни проблеми с интеграцията на мигрантите в Германия.

През уикенда немислимото до скоро стана реалност: на спешно свикана конференция на Синдиката на учителите в Берлин – една определено лява организация - бяха обсъдени актуалните тезиси на засегнати учители от най-проблемния берлински квартал

Нойкьолн. Те изнесоха публично факти за поголовния тормоз, на който са подлагани в училище от страна на мюсюлманските им съученици немногото, останали в този квартал германски деца. Описани бяха поразителни форми на физическо и психологическо насилие от страна главно на арабски и турски младежи в класните стаи, в училищните дворове и по улиците на Нойкьолн и Кройцберг.

Типично в стила на старата „политическа коректност“ реагира един от училищните директори. Според него не бивало да се говори за антигерманска дискриминация, защото жертви на тормоз и насилие в тези квартали били не само немски, но и американски и еврейски деца... След бурни дебати синдикалистите накрая се самоуспокоиха с „правоверната“ диагноза, че по никой начин не ставало дума за германофобия, а за „протест на социални лузъри“, отчаяни от безперспективната си ситуация...

Такъв тип „диагнози“ междувременно се възприемат със съответния сарказъм и възмущение от онази все по-голяма част от германската публика, която не крие разочарованието си от традиционните партии и от мейн-стрийм медиите, конструиращи и обслужващи обществени схеми без много пресечни точки с реалността.

Много по-силно от сарказъм бе отношението на активните граждани, които този уикенд, точно в дните на 20-годишния юбилей от Обединението на Германия участваха в проявите на няколко новосъздадени и основаващи се граждански и политически субекта в Берлин.

„Гвоздеят“ без всякакво съмнение бе първото гостуване в Германия на холандския политик, лидер на „Партията на свободата“ Хеерт Вилдерс, постигнал сензационен резултат на последните парламентарни избори и сега участващ в управлението на Холандия, толерирайки правителство на малцинството.

Хеерт Вилдерс бе поканен в Берлин от депутата в парламента на федералната провинция, доскорошния член на фракцията на консервативната ХДС, Рене Щадкевиц. Политикът от Източен Берлин придоби име през последните години, когато единствен от колегите си активно подкрепи гражданска инициатива против строежа на турска джамия в благопристойния, буржоазен, населен изключително от германци квартал Панков. След поканата към Вилдерс Щадкевиц бе подложен на силен натиск от своята партия да я оттегли, а когато отказа да се подчини, бе спешно изключен и от партията,

и от парламентарната група.

Реалността в Германия и в частност в Берлин е такава, че подготовката на посещението на холандския политик трябваше да се извърши в условията на дълбока конспиративност. От една страна властите следят с орлово око всеки повод за обвиняване на германските партньори на Вилдерс в разгаряне на национална омраза и дискредитиране на религиозни общности – обвинения, подобни на онези, заради които самият Вилдерс е изправен тези дни пред холандския съд. Негласното влияние стига до там, че хотели и собственици на зали се подлагат на натиск за да не дават под наем помещенията си за подобни публични прояви.

От друга страна левицата и нейните особено агресивни екстремистки групировки са винаги нащрек и чрез интернет мрежите активират своите симпатизанти за предотвратяване на всяка изява на заклеймяваните от тях като „ислямфоби“, „ксенофоби“, „расисти“ и „неонацисти“ политически противници.

От седмици, регистрираните за срещата с Хеерт Вилдерс, бяхме известявани от организаторите с кодирани имейли за развитието на програмата, а последните дни със сложна система на пароли и месиджи получихме едва 2 часа преди началото указания за точното място на срещата – реномирания хотел „Берлин“. Пред входа все пак се бяха събрали 50-на протестиращи комунисти и мигрантофили, държани в шах от масивно полицейско присъствие. Не се мина разбира се без дюдюкания и скандирания, точно колкото да се даде повод на големите берлински вестници на другия ден да озаглавят материалите си с образци на журналистическа балансираност и обективност като „Хеерт Вилдерс посрещнат с освирквания и аплодисменти в Берлин“.

Аплодисменти е доста слабо понятие за онова, което се случи в залата, препълнена с около 600 души от цяла Германия, с гости от Австрия, Италия, Франция. Водещ бе Щефан Херре, създателят на най-популярния, все по-масово четен блог в Германия „Politically Incorrect“, дефиниращ своята платформа така: *„новини срещу течението · проамерикански · произраелски · срещу ислямизацията на Европа · за Конституцията и човешките права“*

